

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

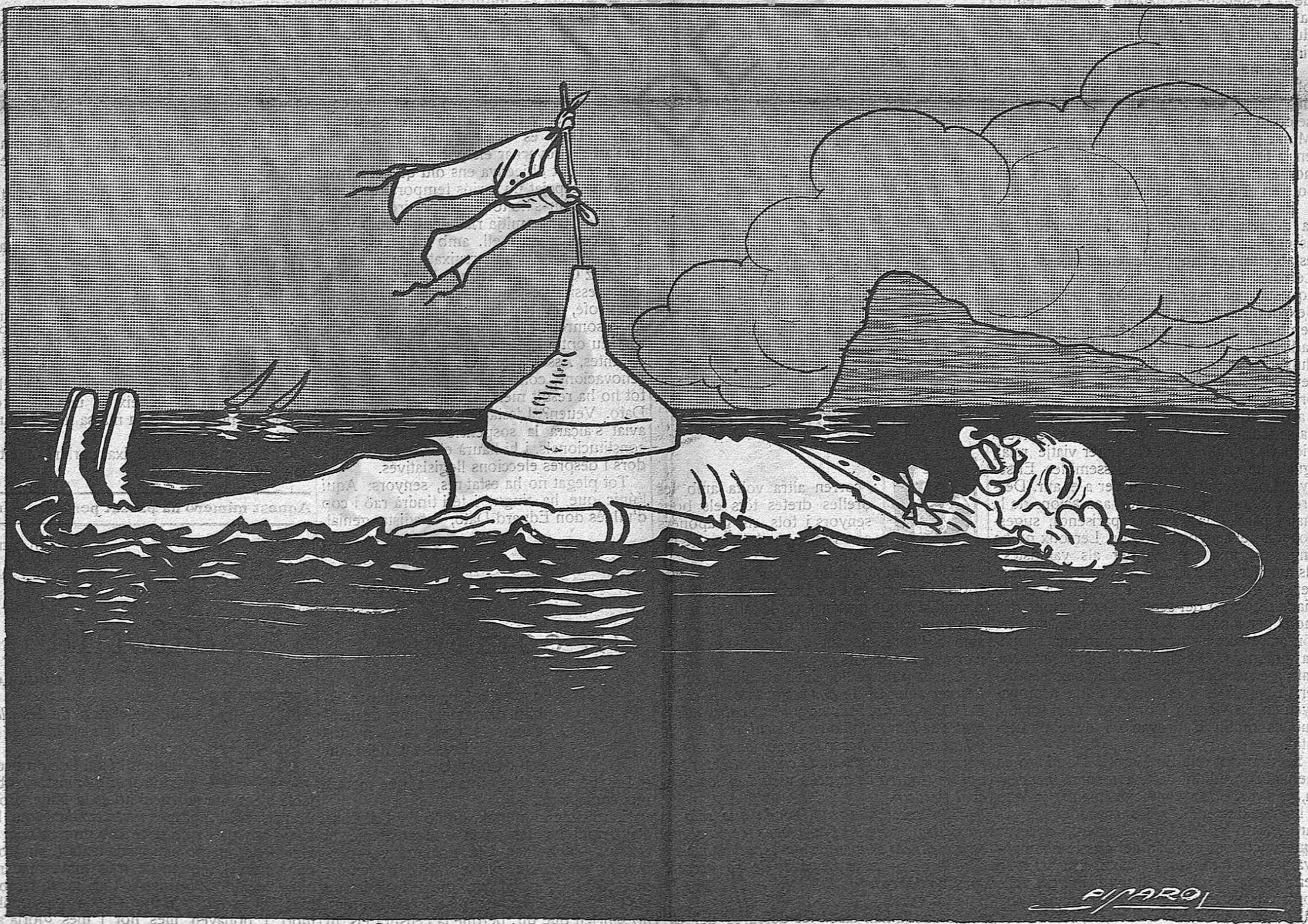
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJER, 2'50

Les tragedies del mar

PIZARRO

Un mort de per riure

“Jo acuso”

Això és a França... Qui acusa és Lleó Daudet, fill del famós novel·lista Alfons Daudet i director de L'Action Française. L'acusat és Malvy, ministre de l'Interior fins no fa gaire. L'acusació és de traïció a la patria i d'espionatge al servei de l'enemic.

El nou afer, afegit als de Le Bonnet Rouge, Turmel i Bolo, ha causat a França i a fora de França una sensació enorme. Mentre els «peluts» segueixen lluitant bravament entre el fang heroic de les trinxeres, de l'interior del país surten esquitxos d'un fang vil·lissim.

Pel cinema dels escàndols, les figures vergonyoses passen. Almeryda, fent campanya pacifista pagada per l'enemic... El diputat Turmel, tornant-se ric de sobte amb una fortuna feta amb bitllets del Banc de Suïça... Bolo-patxà, cobrant mil·lions del Banc de Alemanya... Ara Malvy, acusat—ja veurem si amb raó o sense—de traïdor i d'espia.

L'espectacle és trist. Però la gloria de la França no és emboirada per aqueixos fets. Allí, quan hi ha un crim, s'alça el “Jo acuso”. Els Almeryda, els Bolo i fins els Malvy si són culpables, reben la sanció que en justícia es mereixen: «Aparteu aqueix llot format per un centenar d'individus—diu un eminent escriptor francès—i us quedarà tota la immensa França heroica, intacta, irreprotxable...»

L'unió electoral republicana

A fet En Marcellí Domingo unes declaracions que creiem infortunades i tal vegada un erro capital del nostre benivolgut i admiradíssim amic. En les pròximes eleccions—ha dit—els republicans lluitarem units.

¿Perquè? ¿Quines raons aconsellen la pràctica de lo que ahir i abans d'ahir rebutjavem? ¿Què s'ha produït que imposi una aproximació tinguda per impossible després, de la desfeta de la coalició? O per ventura la dispersió lamentable del 13 d'agost produeix, al cap de dos mesos, efectes d'aglutinant?

Solament pot justificar una unió republicana, la coincidència efectiva d'ideals, una persecució o un desig d'imposar una selecció intel·lectual o tècnica que des del Municipi intenti aqueixes realitzacions que en la Diputació va poguer aconseguir un sol home, En Prat de la Riba, i no intentat tant sols en el municipi els partits republicans.

En Marcellí Domingo no l'explica l'unió; la decreta. Com que no ha precedit cap assemblea ni conclave, suposem ha estat establerta per un pacte entre els senyors Lerroix i Domingo. Apart de que no és aquesta una pulcra pràctica democràtica, l'excomunió aixecada al senyor Lerroix ens sembla absolutament impropedient. El quefe radical, malgrat totes les justificades incredulitats, conservava la possibilitat d'un dia revolucionari. ¿No havia estat l'evangelista, primer, el canonge després de la revolta?

I arriba aquest dia i el senyor Lerroix ordena se tanquin en les cases els seus correligionaris. Igual que en el primer viatge real, igual que en el dia de l'Assemblea. El senyor Lerroix no té preu per a el aur. Després a França, malgrat les acusacions de la major part de la premsa parisenca, sugestionada pel senyor Dato, En Lerroix no ha tingut ni una defensa per als vaguistes i els auxiliars republicans, ni una recriminació per al govern. Tal vegada, aquesta extrema discreció del senyor Lerroix obeeirà a raons per a nosaltres desconegudes, més no són gaire eficaces per a produir una simpatia unionista. Perquè això, anys enrera, hauria exacerbat contra En Lerroix els dicteris i negatives dels elements que acompanyen an En Marcellí Domingo i avui sembla que es motiu d'aprovació i de confraternitat.

Segurament que En Marcellí Domingo ha meditat sobre l'unió d'una manera metafísica, es a dir, sense condicionaments, ja que si hagués descendit a les anecdòtiques picardies, no podria, honestament, aprovar aqueixa curiosa epifania del clàssic acompanyament del senyor Lerroix, preparant-se per a tornar a violar el municipi. Els vells noms ressuciten i per al partit radical l'any 1917 que semblava d'aubades, és encara l'any 1910 d'infaust record.

Un sol propòsit podria donar excusa i eficàcia a l'unió republicana, el d'aportar a

la obra de reconstitució ciutadana tots els valors de la democràcia barcelonina, d'honorabilitat i competència. I ni un nom de professional. Sinó contemplarem entristits que els republicans no poden unir-se el 13 d'agost per a el sacrifici i el dolor, però sí el 11 de novembre per a la concupiscència i la vanagloria.

PARADOX

Aquest número ha sigut revisat per la censura governativa

Per les víctimes

	Pessetes
Suma anterior	1598'10
Antoni Ibars	5'—
Florenci Mollà, 0'50; Pere Mollà, 0'75; Miquel Viñals, 0'30; Josep Torrent, 0'25; Martínez Farró, 0'25; Ramón Albertí, 0'25; Jaume Coma, 0'50; Ramón Vilardell, 0'50; Joan Verdum, 0'10; Enric Bartí, 0'20; Antón Comas, 0'15; Recaredo Trias, 0'20; Jaume Farró, 0'25; L. B., 0'25; Esteve Corella, 0'25; Martí Bartí, 0'25; J. Tomás, 0'25; Joan Batallé, 0'10; Un pobre 0'25	5'55
Un capsanenc, 0'25; Jordi de Sant Jordi, 0'50; J. Pelejà Mañé, 0'20; Josep Coll Gavalda, 0'50; Un que vol llibertat, 0'10	2'05
Joan Dormuà, (Mataró)	1'—
Suma i seguirà	1611'70

Remenant la cua

A corren altra volta amb les orelles dretes tots els bons senyors i tots els graponers que pretenen el càrrec de regidor.

Els parvenus vanitosos que han fet una fortuna envenenant als barcelonins i els trapisondistes que pretenen fer-la saquejant-los, van com vàgaras emmetzinades de l'un casino a l'altre, pagant cigalons als exaltats i xaropets als pacífics.

A cada punt es llegeixen als diaris *gaceti-llés* per aquest estil: *Los vecinos de las calles del Tigre, León, Paloma y otras calles adyacentes se han reunido en el local del Aguila y han acordado hacer los trabajos necesarios para que sea proclamado candidato el prestigioso tendero de aquella vecindad don Pascual Cerdero.*

El interesado ha manifestado que sólo un movimiento popular tan intenso como el que en aquel acto se manifestaba, podía hacerle desistir de su firme propósito de no aceptar cargos públicos.

Ja ho veus! Els que ja han tastat les dolçures del càrrec, s'arrapen als faldons de la levita dels prohoms per a que els tornin a posar a la boca l'enyorat mugró.

Allí dintre—diuen—hi ha necessitat de homes que tinguin a la punta dels dits els afers municipals. Es l'únic medi de que se acabi l'actual desgavell.

I tenen raó. Ells això dels negocis municipals, quan hi eren, els tenien a la punta dels dits, es a dir, a les ungles.

Actualment, per a ocupar els vinticinco llocs que quedaràn buids, hi han cent onze ciutadans que intriguen, uns tres cents que s'insinuen i més de deu mil que ho somnien.

I quants són de tots aquests aspirants els que mereixen ésser-ho?

De cent no n'hi ha un.

JEPH DE JESPU

El gran home d'Estat

SOALTRES, dies enrera, vàrem cometre l'irreverència de riure'ns d'un article que don Eduard Dato Iradier va publicar en *Le Matin* de París. Si hem de dir la veritat, no va ésser l'article perfectament vulgar i anodi, el que més ens va fer riure. La nostra hilaritat va ésser provocada per unes ratlles que el diari parisenc posava davant el treball i on el president del Consell de ministres d'Espanya era nomenat «gran home d'Estat.» Aquella nota ens va semblar obra del cronista senyor Gómez Carrillo, que va servir d'intermediari entre *Le Matin* i el senyor Dato per a obtenir l'article.

Davant dels fets, no tenim més remei sinó retirar la nostra rialla de l'altre dia i donar a l'il·lustre senyor Dato tota mena de satisfaccions. Ens cal reconèixer llealment que el president del Consell és un gran home d'Estat, tal com *Le Matin* deia. En el seu article el senyor Dato dissimulava modestament les seves brillants qualitats mentals. Aquella mena de prosa semblava escrita pel senyor Dalmases Gil o per don Vicens Gay o per don Agustí Murua i Valerdi. Però les realitats de la política objectiva espanyola, com diria don Salvador Canals, provenen que el senyor Dato és una eminència indiscutible en l'art de governar els pobles.

La realitat objectiva ens diu que el senyor Dato ha capejat un furios temporal que menaçava endur-s'ho tot, sense perdre la serenitat, ni deixar la mitja rialleta. Els mals vents l'han combatut; i ell, amb tot i tenir encarrerat el timó a un arruixat com el senyor Sánchez Guerra, ha seguit el seu viatge. Les veus pessimistes anunciaven el naufragi, la catàstrofe, el terratrèmol final. El senyor Dato somreia. Ell sempre ha estat optimista, i el seu optimisme ha tingut raó.

Juntes, Assemblees, vagues, subsistències, renovacions, conflictes internacionals... Tot, tot ho ha resolt meravellosament el senyor Dato. Veuen? L'estat de guerra és fora, i aviat s'alçarà la suspensió de les garanties constitucionals, i hi haurà eleccions de regidors i després eleccions legislatives.

Tot plegat no ha estat res, senyors. Aquí l'únic que ha tingut i té i tindrà raó i cop d'ull, és don Eduard Dato, estadista genial.

FULMEN

Un comentari

ALTRE dia feu, com té per habitut diàriament, unes declaracions als periodistes madrilenys, el President del Consell de Ministres.

I digué entre elles, una cosa que mereix uns comentaris.

Entre cínic i ignorant, digué En Dato que els periodistes desitjaven que s'aixequés la censura—la militar i la governativa—perquè es creien que no els hi deixaven dir moltes coses, però que quan fruisin de plena llibertat d'expressió se trobarien que no sabrien que dir, perquè la censura els hi ha deixat dir tot lo que han volgut.

Aquestes són, molt més o menys, les declaracions d'En Dato a que ens referíem.

Hom al llegir-les no sabia si somniava o si es trobava en un món desconegut on s'hagués perdut tota noció de dignitat política.

Quan un President de Consell de Ministres arriba a aital extrem de frígida desprecupació, en moments com els que està atracevant Espanya, quan l'opinió pública ha sigut endogalada i ofegada, quina eficàcia, quina virtut, per minça que sia, pot atribuir-se al vell règim polític de partits tur-nants que produeix governs i polítics de aquesta naturalesa?

Creu En Dato que ningú pot prendre's de bona fè, semblant desafiament matonesc?

No és el fet—i ell ho sab bé prou—que la censura no ha sigut tot lo rigorosa que la premsa diu, es que, a voltes la mateixa premsa, com succeeix ara mateix, no s'ha pres la molestia d'intentar tractar de certes coses perquè de sobres li constava que era endebades.

Es necessita tota la desaprensio política de que ha donat proves l'actual Desgovern espanyol, per a sortir-nos a darrera hora amb la declaració de que els periodistes no sabem què dir perquè ens ho han deixat dir tot.

Vol que fem la proba?

El senyor censor arrufa el nas. No tingui por. No el volem posar en un compromís. Però consti que és que no ho intentem.

En Dato amb la declaració que comentem ha volgut pot-ser avençar-se als aconeteixements, per a sortir al pas de probables campanyes futures de la premsa dient que són invencions fantàstiques que posaràn en joc els periòdics, en veure que tota la veritat ha sigut dita i que no els hi quedarà altre remei que el recurs de la imaginació.

Pot-ser sí, que En Dato ha tingut aquesta pretensió i ha volgut donar aquesta nova proba de la seva extraordinària capacitat política.

Però, cal advertir-li també que no es faci il·lusions.

Tot-hom ha vist clar les trampes d'aquest joc de cartes.

Tot-hom sab ja a què atènyer-se respecte als procediments polítics posats en realitat per En Dato i En Sánchez.

Tot-hom ha obert els ulls amb més o menys resolució, amb més o menys consciència, a la llum renovadora. I certes coses ja no són possibles.

Ja no tant fàcilment s'enganya a la opinió, que sab destriar destrament la veritat de la mentida.

L'opinió pública ja fa dies que mentalment—d'altra manera no li ha sigut possible—ha judicat.

I aquest judici és verament fonamentat i irapelable.

Pot el President del Consell anar dient tot lo que li sembli. Pot anar declarant les coses més absurdes i pintoresques. Mentres tant, el carro de la veritat va fent sa via. Pot En Dato dir que no hi haurà res a dir quan se restableixin les garanties, perquè tot ha sigut permès de dir-ho; que mentres ell ho diu, hom quan ho llegeix fa una mena de rialla que no li agradaria massa si-la pogués veure.

Que de tot ens han deixat parlar? Que tot ha pogut i pot dir-se?

Aquest número ha passat per la censura

MARCEL

Sinfonia

L'IMMOLAT

S diu que el país de les *llegendes* i dels *qüentos* és la Xina.

Doncs bé; el lloc on ocregué el *qüento* històric objecte d'aquesta *narració* no és la Xina. Fou un país, si hi cap, més *inversemblant* que la Xina: un país que si bé «no morien com a xinos» perquè no n'hi havia tants (bon troç ne mancava), morien de més mala manera que els xinos. Morien d'una mort també més *inversemblant*: morien de més mala mort i donaven més llor i més gloria al *guapo*, *matón*, *mandarí* o *h* qui era el causant d'aquells morts *miserables*.

Perquè no tenim al davant una carta geo-

gràfica i per a acabar-vos d'orientar o desorientar, vos diré que, al volguer suposar un país imaginari, lo mateix pot trobar-se de nosaltres a una llunyarà infinita que a la punta del nostre nas.

Malgrat estar molt fosques les cròniques, es comprèn que en aquells temps i en aquell país, ja tenia la societat una organització pareguda a la dels temps moderns. Allà hi havia gent treballadora, gent menestrala, gent armada, burgesos, rics i gent encarregada de portar el timó vers la ruta que el Destí havia traçat an aquell com als demés pobles. També hi havia gent que vivia en l'abundància i gent que havia de suar la gota grossa per a poguer menjar un rosegó de pa.

Sobrevingueren calamitats, i el poble que en temps normal no es fixava en les diferències que estableixen la relació d'opresors i oprimits, reaccionà com un munt de carbur al mullar-lo d'aigua, com un bordegaç dormit al inondar-lo amb una galleda del líquid insipid, i s'oposà a les gestes dels timoners (que aixís es riomenaven els qui avui diríem que remenen les cireres) fins a fer trontollar l'edifici del seu Estat per a aconseguir només que l'igualtat d'estòmecs, en lo que se'n diu peremptori, imprescindible per a viure.

Aixís estaven les coses, i el poble amb el grau de desconfiança i d'escepticisme que suposa l'haver cregut i confiat en falsos redemptors que l'enganyaren prometent-li els uns la lluna, altres, duros a quatre pessetes i altres, que lligarien els goços amb llangonices, quan aparegué un jove escanyolit i molt enèrgic a predicar-los-hi la benhaurança.

El poble cregué quelcom al nou Messies i fins el revestí d'una mena de càrrec com el de diputat d'ara; mes no prou per a evitar que, aprofitant la polçaguiera dels aconeximents que anunciaven el cataclisme precursor de la nova era, els timoners prenguessin i empresonessin al jove escanyolit.

Es procurà fer entendre al poble que convenia pel seu benestar sacrificar an aquell jove. El desposseiren d'aquell càrrec que era immune, i fou crucificat.

Després el poble fou més oprimat que mai. Es recordà del jove crucificat, li erigí un monument i li posaren aquesta inscripció:

L'IMMOLAT

A l'entorn del monument el poble plorava, i l'oracle deixà oír sa veu:

—Plora, poble, plora; que com tu ploraran tots els pobles que en lloc d'obrar reflexionant, saben, després de ses desgracies, aconsolar-se plorant!

SAMUEL ROCA I RODÓ

SONATA XXX

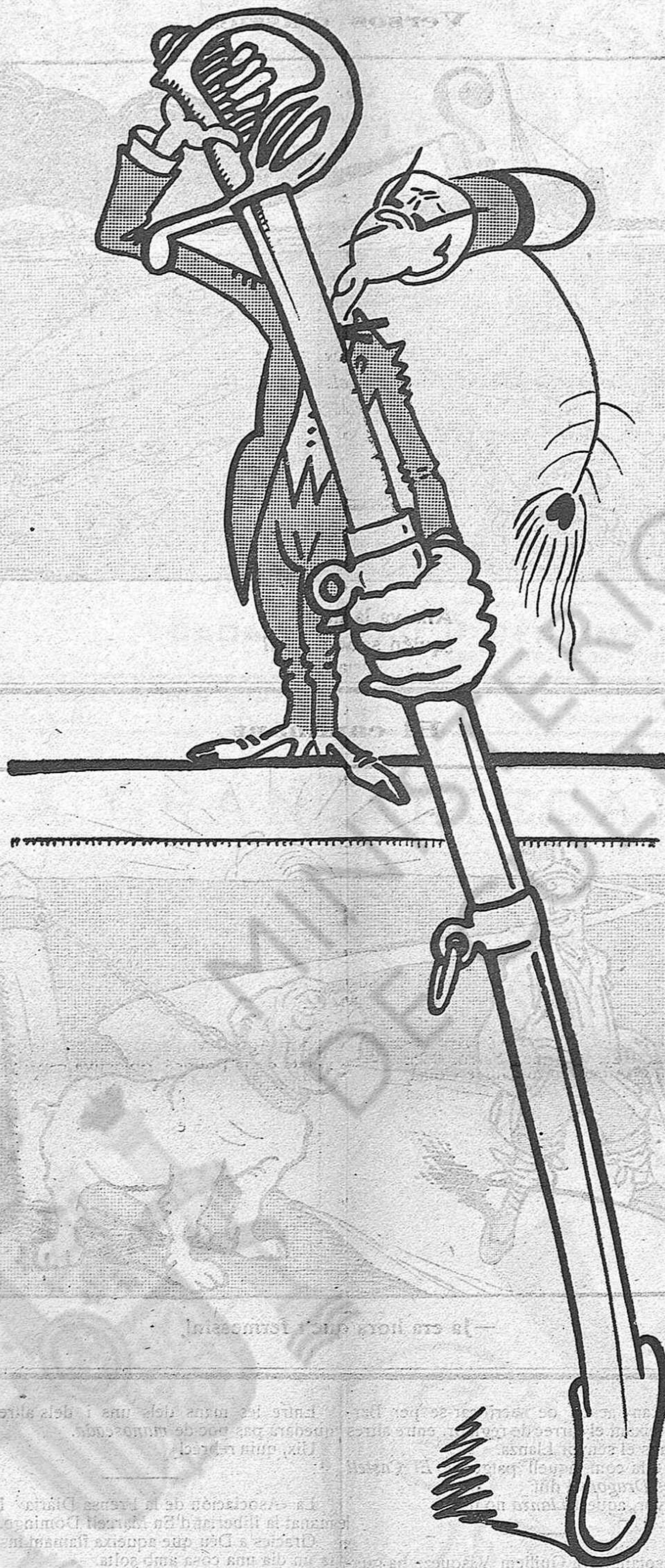

Nois la setmana passada no vaig poder venir perquè varen entrenir-me uns amics a la Capitanía General i dient-me allò de: ja hi aniràs un altre dia no'm deixaren arribar a temps. Què s'hi farà?

Avui tinc moltes ganas de fer broma, però me la faré tot sol, vui dir per dintre, íntima, no fos cas que m'entretinguessin els amics del Govern Civil i ens haguessim de quedar una altra setmana sense fer beguda.

El Dato està convençut, suposo que l'ha convençut el Sánchez, de que qui calla otorga, tant si calla de grat com si ho fa perquè l'hi han posat morrió. El Dato no deu haver llegit una novela d'un húngar que's deia Jockai en la qual hi surt un senyor que també calla per força mentres a dalt d'una barqueta passeja per sobre les seves terres inundades i veu que el seu palau fet de fira s'ensorra i que li roben la filla.

Doncs sí, aquest senyor, com que no pot fer res més, calla però va fent nusos al mocador i cada nus en el seu dia servirà per a recordar-li algun compte que reclamar, algun crim que castigar, alguna venjança que pendre. Qui els hi diu, Dato & Sánchez, que els espanyols mentres callan no van fent nusos al mocador? En fi, pitjor per a vosaltres sinó voleu creure allò de que no et fiis de l'aigua que no corri ni de gat que no mioli.

—Ha arribat el moment d'envainar-me-la.

A la Companyia del Nord crec que en saben alguna cosa d'això.

Ara comencen a fer córrer que tots els republicans anirem junts a les pròximes eleccions. Jo no soc ningú, però de moment vos asseguro que no hi anirem, que hi aniràn en tot cas. No veig que hagi canviat la manera d'ésser del partit radical, el programa del bloc és més d'actualitat que mai. I doncs?

Ja veurem; ara lo que convé és que deixin anar aviat al Marcelino i que ens posem tots d'acord.

I quan nomenen batlle nou? Diu que En Bartrina no en vol ésser de cap de les maneres, de modo que la cosa torna a quedar entre En Pic, En Romaña i En González. A mi tant se m'endona que en nomeni al un com al altre de totes maneres tindrem correguda d'alcalde al Saló de Cent. Si són els dos últims pot-ser la cosa anirà pel terme serió i tan regionalistes com radicals tiraran a fer mal de veres. Ara si el be-

cerro és el popular Pic i Pon, serà correguda humorística semblarà que toregin Charló's Llapissera i su botones.

Ja en tinc de coses per dir ja, però...

Sí, noi sí, ja som a can però. Ens hem tornat prudents. Mira, vols que parlem de l'últim balanç del Banc d'Espanya? Sabs que aquest podria pagar més d'un 98 per cent dels bitllets emesos, en or o plata? No? Que dius que tant se te'n dona; mal fet, que no tens cap duro?

—Es sevillano.

—D'això té volia parlar. Mira a quin punt hem arribat, s'apuja tant tot, que valen igual els sevillanos que els del Govern. S'han apujat com totes les subsistències i els que subsistien fent-los s'hauràn de morir gana.

Aquest número ha passat per la censura

Nosaltres bevem-hi.

MORTIZ III

PA I FIGUES

Lo que inventen aquests savis, sobre tot, els espanyols!... Per resoldre els grans problemes bé i depressa, es pinten sols. Un d'ells, que's diu senyor Royo, sabeu amb què ens ha sorprès? Amb un modo d'atipar-nos sense quasi gastar res. Ja podeu llençà els pollastres, el pernil i el bacallà!... Per viure, sols cal que's tinguin dos coses: figues i pa.

Sí, senyó: amb vinticincentims de pa del que aquí és corrent i déu centims més de figues, es viu magníficament. El bon Royo ha fet la proba —diu— quatre dies seguits, deixant totalment de banda llets, caldos i requisits, i tan bé ha arribat a anar-li, que, condensant en un mot el seu parer, diu al poble: —Menja això... i riute de tot.—

Perfectament! La recepta demostra enginy i talent; mes, no dant detalls més amples, de poc servirà a la gent. No basta dir: «Menjeu figues, acompanyant-les amb pa i està resolt el problema per avui i per demà.» Hi ha que completar la fórmula, fent-ho amb tanta precisió que no dongui lloc a dubtes en la seva aplicació.

El savi ens parla de figues, però no ens explica bé, perquè la cosa resulti, quines figues han de se. ¿Han d'ésser figues de moro, de tradició refrescant? ¿Han d'ésser de coll de dam o d'aquelles de Sant Joan? ¿Convé que siguin del dia, regalant savia i frescò? ¿Serveixen també les seques, conservades en caixò?...

I encara hi ha un altra cosa. Ja que aquí el problema està en barrejà el pa amb les figues o les figues amb el pa, ¿no seria una ocurrencia lo que's diu de cap de brot menjar de cop pa de figa, que en sí ja ho vé a portar tot? La fusió que s'elabora a dintre del còs humà, ¿per què no pot ja estar feta en el moment de menjà?...

Observacions són aquestes que, admès el seu pensament, el senyor Royo, sens dubte, meditarà seriament. Això de viure de gorres o amb quatre quartos, si's vol, és cosa que avui en dia fa obrir l'ull a qualsevol. Per lo mateix jo m'apresso a donà el meu cop de mà al meravellós projecte; ara, el seu autor dirà.

C. GUMÀ

Mossèn Ramon nasqué per a clergue; de petit petit, ja no jogava més que amb capelles de fusta i cartró, comprades a la fira, amb casulles de llustrina i amb candeleros, sacres i altres atuellis adquirits en aquella botiga del carrer de la Llibreteria, que cau o queia quasi davant per davant de l'Administració del diari d'En Brusi i una mica més enllà del avui profanat Forn de Sant Jaume.

Quan jogava amb nois i noies, els convencencia de que millor que jugar a fet, fora que l'escoltessin an ell i els hi clavava uns sermons que meravellaven a la concurrència.

Les veïnes sempre deien a sa mare:—Senyora Madrona, ja vigila an En Ramonet?

—Per què? Si és un santet.

—Per això mateix.

—Precisament, vigili que no li dongui pel dejunar. Em fa por que aquest noi tiri per beat Oriol i això és mal per a la salut.

—Fugi, dona, fugi. Què's pensa que no té enteniment, servidora?

El noi anà al Seminari, les veïnes el veien quan les processons del Corpus i com que els anys passen volant, sense quasi ni adonar-se'n, arribà un dia en que cantà la seva primera missa.

El rector de Santa Maria volgué aprofitar la popularitat del novell sacerdot i el contractà per a uns sermons. El dia del debut el grandios temple estava de gom a gom. Mantegaire i sastre dels Encants hi hagueren que abandonaren els llurs establiments a mans de l'aprenent per a recrear-se amb el sermó d'aquell místic rossinyol nat al barri de Ribera.

Començà la cerimonia; mossèn Ramón, pujà al cubell i després de fer oració s'alçà i digué unes coses que figuraven llatí, perquè ningú les entengué. Després començà:

— ¡Hermanos míos!... ¡Hermanos míos!... Hermanos míos!...

I suava. Es tregué un mocador i vinga eixugar-se. Volgué seguir i feia:

— Muuu! Muuu! Muuu!
I es tirava fora de la trona.

La gent el mirava astorada; per fi ell, amb geste desesperat es posà el mocador sobre el cap i digué:

— He perdido el hilo.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 5 AL 11 D'OCTUBRE DE 1917

Per terra

A Flandes, la batalla ha continuat. En els darrers vuit dies, els aliats han realitzat dues ofensives. La primera els ha permès fer 4.500 presoners; la segona uns 1.500. Tots els objectius que els atacants es proposaven han estat assolits, havent-se fet cada vegada un avenç d'un quilòmetre i mig de profunditat, cosa que els ha permès apoderar-se de nombroses poblacions i granges fortificades. Els alemanys a son torn, han atacat a la vora dreta del Mosa, nord de Verdun, aconseguint alguns exlts locals.

Als altres fronts, cap fet important. Es molt viva l'activitat de l'artilleria al front italià i al de Macedonia.

Per mar

La setmana ha resultat fatal pels submarins. El Almirallat anglès ha fet pública la noticia d'haver estat destruïts quatre submarins alemanys, tres per hidroavions britànics i l'altre per una esquadreta de contratorpeders, també britànica.

Els italians han capturat un torpeder austriac, sencer i intacte, el qual després de l'oportú canvi de decoració, ha entrat a prestar servei dins la marina d'Italia.

El submarí alemany refugiat a Càdiz ha fugit, despedint-se a la francesa, malgrat d'esser teutó.

Per l'aire

Els avions alemanys han bombardejat la plaça francesa de Dunkerque, causant danys.

Se vende ya

GRAN LÁMINA ARTÍSTICA DE LA ASAMBLEA DE PARLAMENTARIOS

Por la renovación de España. Una jornada histórica

Precio: UNA peseta

DILLUNS que vé tornen a reunir-se els Parlamentaris.

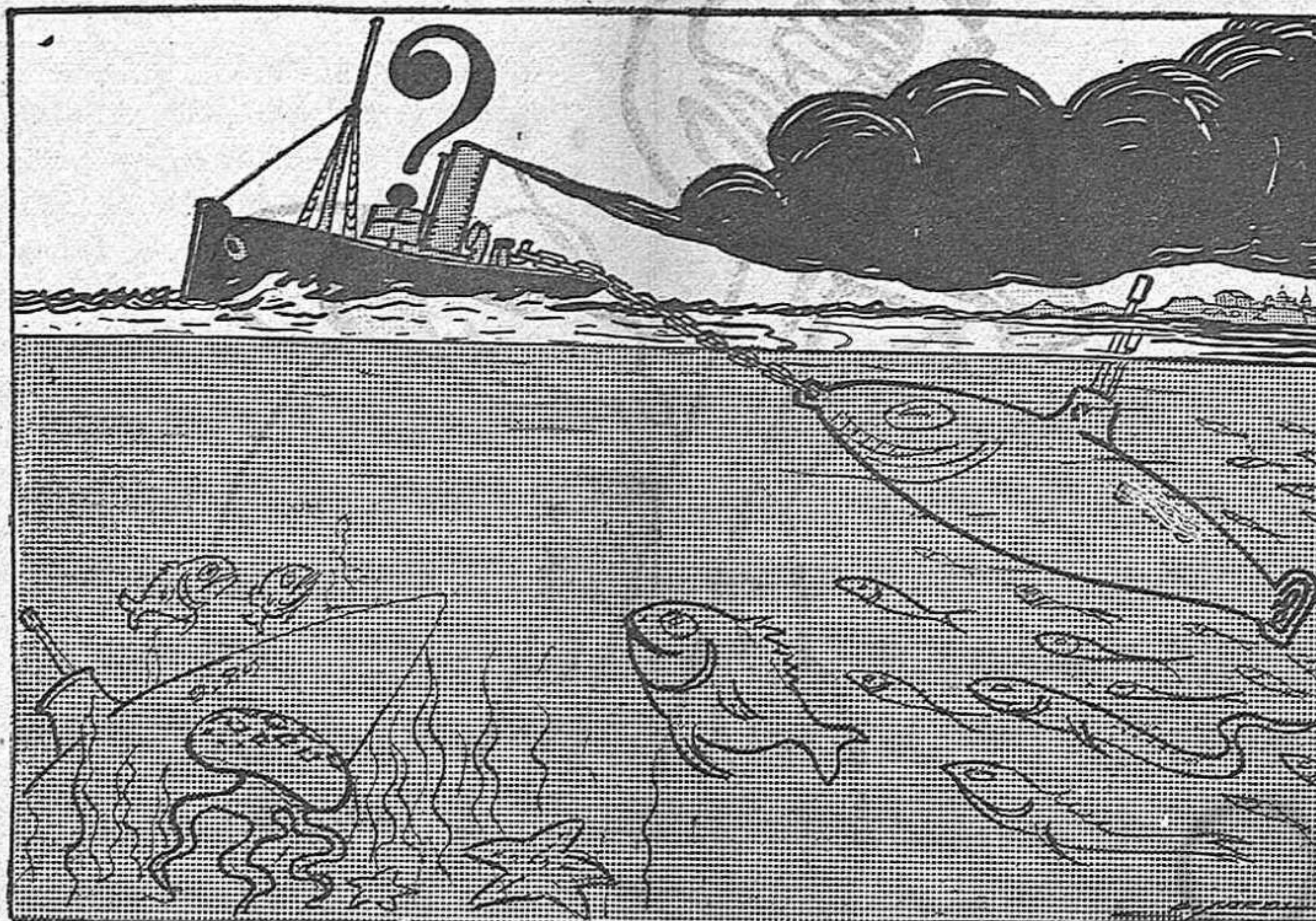
Aquesta vegada ho fan al Congrés i sense que'l Govern hi posi cap mena de veto.

Ai, ai, ai, quina mala espina ens fa aqueixa noticia.

Tan-de-bò això de l'Assemblea no's torni un partidet més.

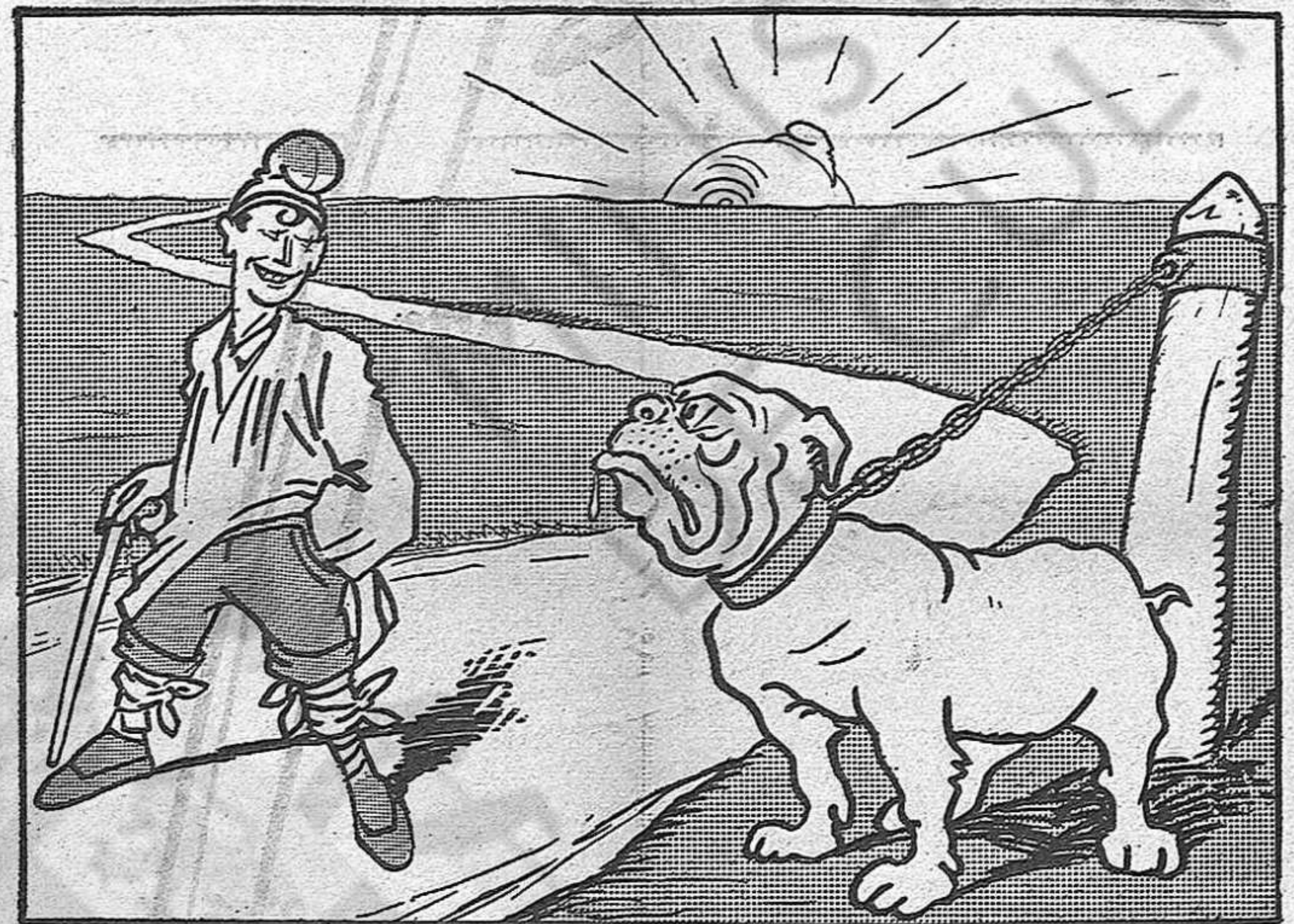
Un partidet d'oposició com els que havem patit tota la vida.

Versos clàssics

Allá va la nave
¿quién sabe do va?

El caminant

—Ja era hora que't fermessin!

Aquest any acaba de sacrificar-se per Barcelona, deixant el càrrec de regidor, entre altres conspicuus el senyor Llanza.

El 1918 fa com aquell patge de *El Castell dels Tres Dragons* i diu:

—Zenyor, aquest Llanza no paza!

Un ensoanat, fra Guillem Vázquez, ha guanyat, en un concurs de l'Universitat de Madrid, un premi nomenat «Premi Pi i Margall».

Qualsevol dia tirarem nosaltres als *Jocs Florals* carcundes de la Bonanova i ens en endurem la viola.

Per a primers de novembre s'anuncia una Assemblea de Joventuts jaumines, que hi acudiràn de tota Espanya.

Mentres no's vinguin a correr la pólvora, que facin el que vulguin.

Fins permetem que l'*Atracció de Forasters* els obsequi amb un mató d'honor a cà la Serafina de Pedralbes.

Ja era hora!

Ha quedat reoberta la «Casa del Pueblo» del carrer d'Aragó.

Esperem sentir-hi discursejar En Cambó, d'aquí pocs dies.

Somos o no somos hermanos?

Ja deuen haver tingut ocasió de constatar que la censura ha passat de mans dels militars a mans dels civils.

Pobre senyora Anastasia!

Entre les mans dels uns i dels altres no'n quedarà pas poc de *manoseada*.

Uix, quin rebrèc!

La «Asociación de la Prensa Diaria» ha demanat la llibertat d'En Marcellí Domingo.

Gràcies a Déu que aqueixa flamant institució fa un dia una cosa amb solta.

Aquesta mena d'actes no'ls donarà diners com una *corrida* de braus, però els dona un merescut prestigi; i això del prestigi també és cosa que vesteix.

Encara no tenim (quan escrivim aquestes ratlles) alcalde de R. O.

I la veritat és que no'ns sentim gens impacients per a tenir-lo.

I això que a la porta de Casa la Vila se senten uns cops. Pic. Pic. Pon Pon...

I aquest sí que és un bon *repic*. Me sembla que per algú *repicaràn a requiem*.

Això de les subsistències—que ja comença a ésser terrible—sembla com si preocupés al Govern.

Per a que'ns en adonem ha nomenat un Comissari General.

¿Volen dir que per aquest camí arribarem mai a la rebaixa general?

Ail No parlem de coses tristes.

Els periodistes madrilenys, en tractar del afer Marcellí Domingo, no han sigut massa explícits. No han parlat massa.

No parlen, però s'hi fixen!

A l'Ajuntament ha caigut finalment per terra, el projecte de substituir el gas per l'electricitat per a l'enllumenat públic.

En Callen no ha fet més que un comentari: «Retrògads!»

El senyor Vallés i Pujals ha prèss possessió de la Presidencia de la Diputació.

Per cert que algú, aquell dia, va dir tot veient-lo passar i mirant-li el vestit:

—Sembla que li vé una mica gran.

Per cert, que al peu del retrat d'En Vallés i Pujals deia *Mundo Gráfico* que era President de la Diputació i de la Mancomunitat.

Si es broma puede pasar.

Ah! I ademés deia *Diputación Catalana* Separatistes!

Una gran capellanada aflúia l'altra tarde al carrer d'En Petritxol.

Quare causa?

L'inauguració d'una exposició de projectes de Medalles clericals, a Can Parés.

Fins el senyor bisbe s'hi deixà caure.

En sortint, les xacolateries de la popular *avenue* estaven plenes de clergues menjant nates amb fulla.

Ha començat la seva *tournee artistica* pels pobles del Vallés, inaugurant les funcions a Terrassa, el bisbe senyor Reig.

Ens hi jugaríem una mitra que no tindrà tan d'èxit com la *tournee de L'Auca del senyor Esteve*.

Aquest número ha passat per la censura

Llegim i retallem:

El importe de la suscripción «abierta» en la Administración de Correos de Barcelona para costear las insignias de la Gran Cruz de Carlos III al ministro de la Gobernación, de la que dimos cuenta hace algunos días asciende a unas 20 pesetas.

Vint pessetes?...

Que li comprin un paraigües!

En un butlletí religiós s'anuncia una vacant de «organista en la primada de Toledo».

Lo que dirán els organistes d'aquí al llegir-ho:

—Què diantre havem d'anar, si ells mateixos confessen que's tracta d'una *primada*.

Això del Rosari de la Mercè va molt de baixa.

Enguany estava format per unes quantes rates de sagristia, d'aqueixes que no poden casar-se mai, i parin de comptar.

Volen un acte de propaganda que podria tenir molt d'èxit, els catòlics?

Una processó a favor del abaratiment de les subsistències. Un rosari per a demanar al Cel que s'abaixi el bacallà, i el sabó, i la llet.

Ja veuríeu quina gentada!

Lo que és que aquest rosari pot-ser acabaria com el de l'Aurora.

M'entero amb satisfacció en les noticias religioses del meu diari:

«Mañana predicarà en esta Catedral el reverendo Alegre.»

Bravíssim!

Els amics de la broma no deixarem de assisfir-hi.

Se conta que el Papa Gregori XVI fou visitat un dia per una princesa molt guapa que anava excessivament escotada i duïa una gran creu de brillants al pit.

—Li agrada la creu?—va dir-li amb picardia ella.

—I ell respongué, fent el distret.

—Ai, la creu m'agrada molt... Jo, per a conseguir-la, de bona gana pujaria al calvari.

Digué un pare sermoneire, des de la trona:

—Fou tan caritatiu, Sant Martí, que fins un dia va partir-se la capa amb un captaire.

Interrupció d'un pagès:

—Que era al estiu o al hivern això?

—Per què ho preguntes?

—Perquè en el mes de juliol aqueixa caritat ja no tindria tan mèrit.

El marit arriba a casa.

—Ai Joan!—li diu ella desconsolada—El rellotge del menjador ha caigut daltabaix. Si arriba a succeir dos minuts abans aixafa a la mama.

Ell, tranquilament:

—Sempre he dit jo que aquest rellotge atrassava poc o molt...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELA, carrer del Olm, número 8

7-11-17

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELA, carrer del Olm, número 8

7-11-17

7-11-17

7-11-17

7-11-17

7-11-17

7-11-17